

หัวข้อทั่วไป:
เข้าสู่การสู้รบที่ดีเลิศ, วิ่งแข่งจนถึงสุดปลายทาง,
รักษาหลักความเชื่อแน่นไว้, และรักในการมาปรากฏขององค์พระผู้เป็นเจ้า
เพื่อจะได้รับบำเหน็จของพระคริสต์เป็นมงกุฎแห่งความชอบธรรม

ตอนที่ 2

วิ่งแข่งจนถึงสุดปลายทาง

ข้อพระคัมภีร์: 2ตธ.4:7ข; กจ.20:24; 1กธ.9:24-26; ฮร.12:1-2ก

I. “ข้าพเจ้าวิ่งแข่งจนถึงสุดปลายทางแล้ว” — 2ตธ.4:7ข:

1. เปาโลเริ่มวิ่งแข่งฝ่ายสวรรค์หลังจากที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถือครองเขา และเขาก็วิ่งอย่างต่อเนื่อง (1กธ.9:24-26; ฟป.3:12-14) เพื่อเขาจะวิ่งจนถึงสุดปลายทาง (กจ.20:24).
2. บัดนี้เมื่อได้บรรลุถึงสุดปลายแล้ว เขาก็ประกาศชัยชนะว่า “ข้าพเจ้าวิ่งแข่งจนถึงสุดปลายทางแล้ว” (2ตธ.4:7ข); เขาจะได้รับบำเหน็จจากองค์พระผู้เป็นเจ้าในเรื่องนี้ ซึ่งบำเหน็จนี้ก็คือมงกุฎแห่งความชอบธรรม (ข้อ 8).

II. การดำเนินชีวิตคริสเตียนที่ถูกต้องมีความเกี่ยวข้องกับการวิ่งในลู่วิ่ง การวิ่งแข่ง เพื่อให้แผนการบริหารของพระเจ้าสำเร็จลุล่วงตามพระประสงค์ที่นิรันดรของพระองค์ — 1กธ.9:24; อฟ.1:11; 3:11:

1. เราจำเป็นต้องแสวงหาให้พบการเดินทางที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับเราและเดินบนเส้นทางนั้นอย่างสัตย์ซื่อด้วยการจ่ายราคาทุกอย่างเพื่อจะมุ่งหน้าต่อไปในการเดินทางของเราด้วยสุดใจจนกว่าเราจะบรรลุถึงสุดปลาย — 2ตธ.4:7ข.
2. การเดินทางที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดไว้ให้เราคือลู่วิ่งแข่งที่เราทุกคนล้วนต้องวิ่ง — ฮร.12:1.
3. เราจำเป็นต้อง “...วิ่งแข่งที่อยู่เบื้องหน้าเรานั้นก็ให้เราวิ่งด้วยความอดทน” — ข้อ 1:
 - (1) คริสเตียนทุกคนล้วนต้องวิ่งแข่งอย่างอัครทูตเปาโลเพื่อจะมีชัยชนะและได้รับรางวัล ซึ่งไม่ใช่ความรอดในความหมายทั่วไป แต่เป็นบำเหน็จในความหมายที่พิเศษ — 10:35; 1กธ.3:14-15; 9:26-27; ฟป.3:13-14.
 - (2) เราจำเป็นต้องวิ่งแข่งด้วยความอดทน โดยเผชิญกับการต่อต้านด้วยความอดทน — ฮร.12:2-3.
4. เราวิ่งอยู่ในลู่วิ่งแข่งของชีวิตคริสเตียนโดยการ “หันมาพึ่งพินิจที่พระเยซูซึ่งเป็นผู้ริเริ่มและผู้สำเร็จความเชื่อของเรา” — ข้อ 2ก:
 - (1) พระเยซูทรงเป็นผู้ริเริ่มแห่งความเชื่อ คือเป็นผู้ริเริ่มต้น, ผู้สถาปนา, แหล่งกำเนิด, และสาเหตุแห่งความเชื่อ — ข้อ 2:
 - ก. อันที่จริงความเชื่อของผู้เชื่อทั้งหลายก็ไม่ใช่ความเชื่อของพวกเขาเอง แต่เป็นพระคริสต์ที่เสด็จเข้าสู่เขาเพื่อเป็นความเชื่อของเขา — รม.3:22; มต.2:16.
 - ข. ความเชื่อของเราคือความชื่นชมที่เรามีต่อพระคริสต์ในฐานะปฎิภิกษยาที่มีต่อการตั้งดูตของพระองค์ — รม.10:17.
 - ค. เราจำเป็นต้องหันมาพึ่งพินิจที่พระเยซูด้วยการใส่ใจอย่างจดจ่อ โดยหันจากสิ่งอื่นทุกอย่าง — ฮร.12:1-2ก; พพร.1:4; บพส.27:4.
 - ง. เมื่อเราหันมาพึ่งพินิจที่พระเยซู พระองค์ในฐานะพระวิญญาณผู้ประทานชีวิต (1กธ.15:45ข) ก็จะทรงนำตัวของพระองค์ พร้อมด้วยองค์ประกอบแห่งการเชื่อของพระองค์มาถ่ายทอดเข้าสู่เรา.
 - (2) ความเชื่อคือความสามารถในการแปรสภาพให้เป็นแก่นสาร เป็นความสามารถที่เราใช้แปรสภาพสิ่งที่ยังไม่เห็นหรือสิ่งที่หวังไว้ให้เป็นแก่นสาร หรือการแปรสภาพเนื้อแท้ของสิ่งที่ยังไม่เห็นหรือสิ่งที่หวังไว้ให้ปรากฏเป็นจริง — ฮร.11:1:
 - ก. เราต้องฝึกฝนวิญญาณแห่งความเชื่อของเรา หรือวิญญาณที่ผสมกลมกลืนของเรา ในการเชื่อและพูดถึงสิ่งที่เราได้ประสบการณ์จากองค์พระผู้เป็นเจ้า — 2กธ.4:13.
 - ข. ความเชื่อนั้นอยู่ในวิญญาณของเราที่ผสมกลมกลืนกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ — 1กธ.6:17.
- (3) เราไม่คำนึงถึง ไม่จับจ้องแต่สิ่งที่มองเห็น แต่คำนึงถึงสิ่งที่มองไม่เห็น เพราะสิ่งที่มองเห็นอยู่นั้นเป็นสิ่งที่ชั่วคราว แต่สิ่งที่มองไม่เห็นนั้นเป็นสิ่งที่นิรันดร — 2กธ.4:18:
 - ก. การดำเนินชีวิตคริสเตียนคือการดำเนินชีวิตแห่งสิ่งที่มองไม่เห็น — รม.8:24-25; ฮร.11:27; 1ปต.1:8; มต.6:10.
 - ข. การตกต่ำของคริสตจักรคือการตกต่ำจากสิ่งที่มองไม่เห็นไปสู่สิ่งที่มองเห็น; การฟื้นฟูขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องการ

พื้นฟูคริสตจักรของพระองค์จากสิ่งที่มองเห็นไปสู่สิ่งที่มองไม่เห็น — ยส.20:25; 2กธ.5:7; รม.8:24-25; 1ปต.1:8.

- (4) พระเยซูทรงเป็นผู้สำเร็จความเชื่อ คือเป็นผู้ทำให้ความเชื่อนั้นสำเร็จและครบถ้วน — ฮบ.12:2:
- ก. ในฐานะผู้ทำให้ความเชื่อสำเร็จครบถ้วน องค์พระเยซูเจ้าทรงนำตัวของพระองค์มาชิมซาบเข้าสู่เราในฐานะองค์ประกอบและความสามารถในการเชื่อ.
 - ข. เมื่อเราหันมาฟังพินิจที่พระองค์ พระองค์ก็ทรงนำเอาสวรรค์, ชีวิต, และริ้วแรงมหาล้อเลี้ยงให้แก่เรา โดยนำเอาทุกสิ่งทีพระองค์ทรงเป็นมาถ่ายทอดและชิมซาบเข้าสู่เรา เพื่อเราจะสามารถวิ่งอยู่ในลู่วิ่งแข่งฝ่ายสวรรค์และดำเนินชีวิตฝ่ายสวรรค์บนแผ่นดินโลก — 2กธ.3:18.
 - ค. เมื่อเราหันมาฟังพินิจพระองค์อย่างต่อเนื่อง พระองค์จะทรงทำให้ความเชื่อที่จำเป็นต่อการที่เราจะวิ่งอยู่บนลู่วิ่งแข่งฝ่ายสวรรค์นั้นถึงที่สำเร็จและครบถ้วน — ฮบ.12:1-2ก.
5. เราจำเป็นต้องรับการหนุนใจและคำเตือนโดยแบบเล็งของชนชาติอิสราเอล ซึ่งการเดินทางมุ่งสู่แผ่นดินงามของพวกเขาเป็นแบบเล็งถึงการวิ่งแข่งของคริสเตียนที่มุ่งสู่แผ่นดินงามของเรา นั่นคือพระคริสต์ผู้ครอบคลุมสรรพสิ่ง — 1กธ.10:1-13:
- (1) เราได้รับการไถ่โดยพระคริสต์, ถูกช่วยให้หลุดพ้นจากการเป็นทาสของซาตาน, และถูกนำเข้าสู่การเปิดเผยเกี่ยวกับแผนการบริหารของพระเจ้าแล้ว.
 - (2) แต่เรายังอาจล้มเหลว ไปไม่ถึงเป้าหมายแห่งการทรงเรียกของพระเจ้า ไม่ได้เข้าไปถือครองแผ่นดินงามของเรา ซึ่งก็คือพระคริสต์ และรับสุขความอุดมสมบูรณ์ของพระองค์เพื่ออาณาจักรของพระเจ้า เพื่อเราจะเป็นการสำแดงของพระองค์ในยุคปัจจุบันและมีส่วนร่วมในการรับสุขพระคริสต์อย่างครบบริบูรณ์ที่สุดในยุคอาณาจักร — ฟป.3:12-14; มธ.25:21, 23.
6. ช่วงสุดท้ายของการเดินทางที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับแต่ละคนเป็นช่วงที่ยากลำบากที่สุดในการเดินทาง — เทียบ มก. 6:45-51:
- (1) เรื่องสำคัญที่อยู่ในชีวิตคริสเตียนคือการแสวงหาเส้นทางที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดไว้ให้เราเดินทางและเดินอยู่บนเส้นทางนั้นอย่างสัตย์ซื่อ.
 - (2) เราอาจจิตใจที่ได้อยู่บนเส้นทางที่ถูกต้อง แต่คำถามที่ยังต้องสนใจคือ เราจะวิ่งและไปถึงปลายทางอย่างไร.
7. เราอย่าได้เหนื่อยหน่ายหรือท้อแท้ใจไม่ว่าจะด้วยเหตุใด (ฮบ.12:3) แต่เราควรเป็นผู้ที่วิ่งแข่งจนถึงที่สุดปลายทาง:
- (1) การเหนื่อยหน่ายคือการขาดริ้วแรงในจิต; ทุกสิ่งดูเหมือนจะว่างเปล่าไปหมด.
 - (2) ผู้ที่ล้มลงแล้วลุกขึ้นมาอีกคือนักวิ่งที่ดีที่สุด: “ศัตรูของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าโอ้อวดต่อข้าพเจ้าเลย เมื่อข้าพเจ้าล้มลง ข้าพเจ้าจะลุกขึ้นอีก เมื่อข้าพเจ้านั่งอยู่ในความมืด พระยะโฮวาจะทรงเป็นความสว่างแก่ข้าพเจ้า” — มคา.7:8.
 - (3) เราไม่ควรยอมแพ้, เหนื่อยหน่าย, หรือท้อแท้ใจ แต่ต้องหันมาฟังพินิจที่พระเยซูและการวิ่งแข่งที่อยู่เบื้องหน้าเรานั้นก็ให้เราวิ่งด้วยความอดทน — ฮบ.12:2ก.